

מסמך 76

מסמך 76

הגן השני

בשעה שאדם בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא התנגדות, הוא וחסידיו לא יכולים היו ללכת מערבה, מכיוון שלא היו ברשות העדנים סירות מתאימות לשם הרפתקה ימית מעין זו. הם לא יכלו לפנות צפונה; שכן הנודים הצפוניים כבר החלו לצעוד אל עבר עדן. והם חששו ללכת דרומה; שכן הגבעות של אותו אזור שִׁרְצו שבטים עוינים. הדרך היחידה אשר הייתה פתוחה בפניהם הייתה הדרך מזרחה, וכך הם יצאו מזרחה אל עבר האזורים הנעימים דאז, בין נהר החידקל לנהר הפרת. ורבים מאלו אשר נותרו מאחור צעדו מאוחר יותר מזרחה על-מנת להצטרף לאדמיים בביתם החדש אשר בעמק.

קין וסאנסה נולדו שניהם בטרם הגיעה השיירה האדמית אל יעדה, בין הנהרות אשר במסופוטמיה. לאוטה, אמה של סאנסה, נפטרה בעת לידת בתה; חווה סבלה רבות, אך שרדה הודות לכוחותיה הרבים יותר. חווה אימצה אל חיקה את סאנסה, ילדתה של לאוטה, והיא גדלה לצדו של קין. סאנסה גדלה להיות אישה ברוכת יכולות. היא הפכה לאשתו של סאָרְגֶן, מנהיג הגזעים הכחולים הצפוניים, ותרמה להתקדמותו של הגזע הכחול של אותם ימים.

1. בני-עדן נכנסים למסופוטמיה

לשיירתו של אדם נדרשה כמעט שנה שלמה על-מנת להגיע לנהר הפרת. הם מצאו את הנהר במצב של גאות ושל הצפה, והם נותרו לחנות במישורים אשר ממערב לנהר במשך קרוב לשישה שבועות בטרם חצו את השטח שבין הנהרות, השטח אשר עתיד היה להפוך לגן השני.

כאשר הגיעה אל שוכני השטח של הגן השני הידיעה כי המלך והכוהן הגדול של גן העדן צועד לקראתם, הם נסו בבהלה אל ההרים אשר ממזרח. עם הגעתו, מצא אדם את כלל השטח המבוקש חופשי לחלוטין. וכאן החלו אדם ועוזריו לעמול על בניית בתים חדשים ועל כינון מרכז חדש של תרבות ושל דת.

אתר זה היה ידוע לאדם כאחת משלוש הבחירות המקוריות של הוועדה האמונה על המשימה לבחור אתרים אפשריים לגן מאלה אשר הציעו ואן ואמאדון. באותם ימים שימשו שני הנהרות עצמם כהגנה טבעית; ומעט מצפון לגן השני התקרבו הפרת והחידקל זה אל זה כך שניתן היה לבנות חומת הגנה, המשתרעת על-פני כתשעים קילומטרים, על-מנת להגן על השטח המצוי בין שני הנהרות ומדרומם.

משהתבססו בעדן החדשה, נדרש היה לאמץ שיטות מחייה גסות; אכן נדמה היה שהאדמה קוללה. הטבע שוב עשה את שלו. כעת נאלצו האדמיים לקיים את עצמם מאדמה בלתי-מוכנה, ולהתמודד עם מציאויות החיים אל מול העוינות וחוסר-ההתאמות הטבעיות של הקיום בן התמותה. את הגן הראשון הם מצאו במצב מוכן חלקית בעבורם, ואילו את הגן השני נדרש היה להכין בעמל כפם ו"בזעת אפם".

2. קין והבל

פחות משנתיים לאחר הולדתו של קין, נולד הָבֶל, הילד הראשון אשר נולד לאדם וחווה בגן השני. כאשר הגיע הבל לגיל שתים-עשרה הוא בחר להיות רועה צאן; קין בחר להיות עובד אדמה.

כעת, באותם ימים נהוג היה להגיש לכוהנים מנחות מכל אשר שהיה מצוי. רועי הצאן הביאו מנחות צאן, ואילו החקלאים הציעו מפרי השדה; ובהתאם לנוהג הזה, אף קין והבל הציעו מעת לעת את מנחותיהם לכוהנים. פעמים רבות התווכחו הנערים באשר לערך המקצועות אשר בהם עסקו, ועד מהרה הבל הבחין כי המנחות מן החי הועדפו על-פני האחרות. לשווא ניסה קין לדבר בזכות הנוהג

מסמך 76

בגן הראשון ועל אודות העדיפות אשר ניתנה בעבר לפרי השדה. אך הבל לא שעה לדבריו אלו, ולעג לאחיו הבכור על מבוכתו.

בימיו של גן עדן הראשון, אדם אכן ביקש להניא מהנוהג להציע מנחות של קורבנות מן החי, ולפיכך לטענותיו של קין אכן היה תקדים מוצדק. יחד עם זאת, היה קשה מאוד לארגן את חיי הדת של גן עדן השני. אדם כרע תחת העול של אלף-ואחד הפרטים הנוגעים לעבודות הבנייה, ההגנה והחקלאות. מכיוון שהיה מדוכדך מאוד מבחינה רוחנית, הוא הפקיד את מלאכת ארגון הפולחן והחינוך בידי אלו ממוצא נודי אשר שירתו בתפקידים הללו בגן הראשון; וכך, כעבור זמן קצר, החלו הכוהנים הנודים אשר היו מצויים בתפקיד לחזור לתקנות ולנהגים של ימי טרום-אדם.

שני הנערים מעולם לא הסתדרו היטב בינם לבין עצמם, ועניין הקורבנות אך ליבה את השנאה אשר הלכה ותפחה ביניהם. הבל ידע כי הוא בנם המשותף של אדם וחווה, ומעולם לא שכח להזכיר לקין שאדם לא היה אביו. קין לא היה בעל דם סגול טהור, מכיוון שאביו היה מן הגזע הנודי, אשר לאחר מכן התערבב עם האדם הכחול ועם האדם האדום, וכן עם הזנים האבוריג'ינים האנדונים. וכל אלו, לצד התוקפנות הטבעית אשר ירש קין, גרמו לו לטפח שנאה הולכת וגדלה לאחיו הצעיר.

הנערים היו בגיל שמונה-עשרה ועשרים בהתאמה, כאשר המתח שביניהם הגיע אל נקודת הכרעה, כאשר, יום אחד, הצקותיו של הבל גרמו לאחיו התוקפן לזעם כה רב, עד כי קם ורצח אותו בחרון אפו.

התבוננות בהתנהגותו של הבל מבססת את הערך של הסביבה ושל החינוך כגורמים בפיתוח האופי. הבל קיבל ירושה אידיאלית, והירושה מונחת בבסיס האופי כולו; ואולם, ההשפעה של סביבה נחותה נטרלה כמעט לחלוטין את הירושה הנפלאה הזו. הבל הושפע מאוד מסביבתו השלילית, ובמיוחד בשנות צעירותו. הוא היה הופך לאדם שונה לחלוטין אילו חי עד גיל עשרים- וחמש או שלושים; או אז הירושה הנעלה שלו הייתה יוצאת אל האור. בעוד שסביבה טובה יכולה לתרום אך מעט ליכולת להתגברות על מכשלות האופי הנובעות מירשה בסיסית, סביבה רעה בהחלט יכולה לקלקל ירושה מצוינת, לכל הפחות בשנות החיים הראשונות. סביבה חברתית טובה וחינוך הולם הינם בבחינת קרקע וסביבה חיוניים הנדרשים על-מנת להפיק את המרב מירשה טובה.

מותו של הבל נודע להוריו כאשר כלביו החזירו את הצאן הביתה ללא אדונם. עבור אדם וחווה קין הפך לתזכורת עגומה לכסילותם, והם עודדו אותו בשעה שהחליט לעזוב את הגן.

חיוו של קין במסופוטמיה לא היו בדיוק שמחים, זאת משום שהוא סימל בצורה ייחודית מאוד את הכישלון. לא שעמיתיו התייחסו אליו בצורה בלתי-נעימה, אך הוא הבחין בטינה הבלתי-מודעת אשר חשו כלפי נוכחותו. אך קין ידע, מכיוון שלא נשא כל אות שבטי, כי הוא ייהרג בידי איש השבט השכן הראשון שיפגוש. הפחד, וכן מידה מסוימת של חרטה, גרמו לו להכות על חטא. מעולם לא שכן בקין מכוון, והוא תמיד מרד במשמעת המשפחתית וסלד מן הדת של אביו. ואולם כעת הוא הלך אל חווה, אמו, וביקש את עזרתה ואת הנחייתה הרוחנית, וכאשר הוא ביקש בכנות עזרה אלוהית, בא ושכן בו מכוון. ומכוון זה, אשר שכן בפנים והתבונן החוצה, נתן לקין יתרון מובחן של עליונות, באשר הוא שייך אותו לשבט של אדם, אשר ממנו יראו מאוד.

וכך עזב קין לארץ נוד אשר ממזרח לעדן השנייה. הוא הפך למנהיג גדול בקרב אחת מן הקבוצות של אנשי אביו, ובמידה מסוימת קיים את התחזיות של שרפתיה בכך שבמהלך חיוו אכן קידם את השלום בין חטיבה זו של הנודים לבין האדמיים. קין נשא לאישה את רִמוֹנָה, דודניתו הרחוקה, ובנם הראשון, חנוך, הפך למנהיגם של הנודים מעֵילם. ובמשך מאות בשנים המשיך השלום לשרור בין אנשי עֵילם ובין האדמיים.

3. החיים במסופוטמיה

מסמך 76

בחלוף הזמן בגן השני, השלכות הכישלון הלכו והתבררו. אדם וחווה התגעגעו מאוד אל ביתם הקודם, היפה והשלו, ולילדיהם אשר הועברו לעדנטיה. אכן היה זה פתטי לצפות בזוג נהדר זה יורד לרמתם של אנשים פשוטים של העולם, בשר ודם; אך הם נשאו את מעמדם המופחת בחן ובנחישות.

אדם נהג בתבונה בהקדישו את רוב זמנו לחינוך ילדיו וחבריהם בנושאי ממשל אזרחי, שיטות חינוך ומסירות דתית. אילולא ראה כך את הנולד, הייתה מתחוללת מהומה עם מותו. וכך, הייתה למותו של אדם השפעה מועטה בלבד על ניהול ענייני עמו. ואולם, הרבה בטרם הלכו אדם וחווה לעולמם, הם הכירו בכך שילדיהם וחסידיהם למדו בהדרגה לשכוח את ימי תהילתם בעדן. ומרבית חסידיהם יצאו נשכרים מכך שאכן שכחו את ההדר של עדן; הם לא הרגישו חוסר שביעות רצון שלא לצורך בשל הסביבה הפחות נעימה אשר בה שהו.

שליטיהם האזרחיים של האדמיים נקבעו בתורשה והמשיכו את הבנים של הגן הראשון. בנו הראשון של אדם, אדמסון (אדם בן אדם), יסד מרכז משני של הגזע הסגול מצפון לגן השני. בנו השני של אדם, חווסון, הפך להיות מנהיג ומנהלן מומחה; הוא היה עוזרו הגדול של אביו. חווסון לא חי זמן ממושך כאביו, ובנו הבכור, יאנסאד, ירש את מקומו של אדם כמנהיג השבטים האדמיים.

ראשיתם של השליטים הדתיים, או הכוהנים, הינו שת, בנם הבוגר ביותר של אדם וחווה אשר נולד בגן השני ושרד. הוא נולד מאה עשרים-ותשע שנים לאחר הגעתו של אדם לאורנטיה. שת הקדיש את עצמו לעבודת שיפור המעמד הרוחני של אנשי אביו, והפך לראש הכוהנים החדשים של הגן השני. בנו, אָנוש, ייסד את סדר הפולחן החדש, ונכדו, קִינן, כונן את שירות מיסיון החוץ בעבור השבטים הסובבים, הן הקרובים והן הרחוקים.

מסדר הכוהנים של שת היה מפעל בן שלושה חלקים, אשר כלל דת, בריאות וחינוך. כוהניו של מסדר זה אומנו לשמש כאנשי דת בטקסים דתיים, כרופאים וכמפקחים תברואתיים, ואף לפעול כמורים בבתי הספר של הגן.

השיירה של אדם נשאה עמה לארץ אשר בין שני הנהרות את הזרעים והפקעות של מאות צמחים ודגנים מן הגן הראשון; הם אף הביאו עמם כמות גדולה של עדרים, וכמות מסוימת מכל בעלי החיים המבויתים. מסיבה זו, היו להם יתרונות משמעותיים ביחס לשבטים השכנים. הם נהנו מרבים מן היתרונות של התרבות הקודמת של הגן המקורי.

עד למועד עזיבת הגן הראשון, אדם ומשפחתו ניזונו תמיד מפירות, דגנים ואגוזים. בדרכם למסופוטמיה, הם אכלו בפעם הראשונה עשבי מאכל וירקות. נוהג אכילת בשר הונהג במוקדם בגן השני, ואולם, אדם וחווה מעולם לא כללו בשר כחלק מתזונתם השגרתית. גם אדמסון, חווסון והילדים האחרים בני הדור הראשון של הגן הראשון מעולם לא הפכו לאוכלי בשר.

ביחס לעמי הסביבה, האדמיים התעלו עד מאוד בהישגיהם התרבותיים ובהתפתחותם האינטלקטואלית. הם ייצרו את האלף-בית השלישי, ובדרכים אחרות הניחו את היסודות להרבה ממה שקדם לאמנות, למדע ולספרות המודרניים. כאן, בארץ שבין החידקל לבין הפרת, הם שימרו את אומנויות הכתב, עיבוד המתכות, הקדרות והאריגה, והפיקו סוג ארכיטקטורה אשר לא השתוו אליו שוב במשך אלפי שנים לאחר מכן.

חיי המשפחה של האנשים הסגולים היו אידיאליים לימיהם. הילדים זכו לקבל קורסי הכשרה בחקלאות, מלאכות יד וטיפול בבעלי-חיים, או לחלופין חונכו לשמש בתפקיד המשולש של אנשי שת: כוהן, רופא וכמורה.

ובשעה שאתם הוגים בכוהניו של שת, אל לכם לבלבל בין אותם מורים מוסריים ונאצלים של בריאות ושל דת, בין אותם מחנכים אמיתיים, לבין הכוהנים המסחריים והשפלים של השבטים המאוחרים יותר ושל האומות הסובבות. מושגיהם על אודות האלוהות ועל אודות היקום היו מתקדמים, ופחות או יותר מדויקים; שיטות הבריאות שלהם היו מעולות לאותם זמנים; ושיטות חינוך טובות משלהם מעולם לא הופיעו מאז על-פני האדמה.

מסמך 76

4. הגזע הסגול

אדם וחווה היו מייסדיו של הגזע האנושי הסגול, הגזע האנושי התשיעי אשר הופיע באורנטיה. לאדם ולצאצאיו היו עיניים כחולות, והאנשים הסגולים התאפיינו בגוון עור בהיר ובצבע שיער בהיר – צהוב, אדום וחום.

חווה לא סבלה מכאבים בעת הלידה; כך היה בתחילה גם בקרב הגזעים האבולוציוניים. רק בקרב הגזעים המעורבים, אשר נוצרו כתוצאה מן האיחוד של האדם האבולוציוני עם הנודים, ולאחר מכן גם עם האדמיים, סבלו הנשים מכאבים לידה עזים.

בדומה לאחיהם אשר בירושם, אדם וחווה קיבלו אנרגיה משני מקורות הזנה, וניזונו הן ממזון והן מאור, זאת בנוסף לאנרגיות על-פיזיות מסוימות אשר נותרו עלומות באורנטיה. צאצאיהם באורנטיה לא ירשו מהוריהם את המתת של קליטת אנרגיה ושל זרימת אור. להם הייתה מערכת זרימה אחת, מערכת ההזנה האנושית של הדם. והם היו בני-תמותה במובחן אך האריכו ימים, אף שעם כל דור שחלף הלכה ונטתה אריכות הימים אל עבר הנורמה האנושית.

הן אדם וחווה והן בני הדור הראשון של ילדיהם לא ניזונו מבשרם של בעלי-חיים. הם ניזונו אך ורק "מפרי העץ". לאחר הדור הראשון, החלו כל צאצאיו של אדם לצרוך מוצרי חלב, ואולם רבים מהם המשיכו לדבוק בתזונה צמחונית. רבים מן השבטים הדרומיים שעמם הם התאחדו לאחר מכן, היו צמחוניים אף הם. ומאוחר יותר, רוב השבטים הצמחוניים הללו היגרו מזרחה ושרדו כפי שהם ממוזגים כיום בקרב עמי הודו.

חושי הראייה הפיזיים והרוחניים של אדם וחווה היו נעלים בהרבה על-פני אלו של בני האדם כיום. החושים המיוחדים שלהם היו הרבה יותר חדים, והם היו מסוגלים לראות את האמצעונים ואת ציבור המלאכיות, את המלכי-צדקים ואת הנסיך הכושל קאליגאסטיה, אשר פעמים רבות הגיע להיוועד עם מחליפו הנאצל. הם שמרו על היכולת לחזות בהווית השמימיות האלה במשך מעל למאה שנים לאחר הכישלון. חושים מיוחדים אלו לא נמצאו באותה חדות בילדיהם, ובחלוף כל דור הם נטו להתמעט.

על-פי-רוב שכן מכוון בקרב הילדים האדמיים, משום שהם כולם ניחנו ביכולת הישרדות בלתי-מוטלת בספק. הצאצאים הנעלים הללו סבלו מפחד פחות מאשר ילדיה של האבולוציה. כיום ממשיך לשרור פחד כה רב בקרב הגזעים של אורנטיה, הואיל ואבות אבותיכם קיבלו כה מעט מפלסמת החיים של אדם, וזאת בשל כישלון המוקדם של תכניות הרוממות הפיזית של הגזעים.

תאי הגוף של הבנים החומריים ושל צאצאיהם עמידים בפני מחלות הרבה יותר מאלו של ההוויות האבולוציוניות הילידיות של הפלנטה. תאי הגוף של הגזעים הילדיים דומים לאלו של האורגניזמים המיקרוסקופיים והאולטרה-מיקרוסקופיים החיים אשר מחוללים מחלות בעולם. עובדות אלה מסבירות מדוע חייבים בני אורנטיה להרבות במאמצייהם המדעיים על-מנת להתמודד עם תחלואים פיזיים רבים כל-כך. אילו נשאו גזעכם יותר מן החיים האדמיים, הייתם הרבה יותר עמידים בפני מחלות.

לאחר שהתבסס בגן השני אשר על גדות נהר הפרת, בחר אדם להותיר אחריו ככל האפשר מפלסמת החיים שלו ובכך להיטיב עם העולם לאחר מותו. בהתאם לכך, הפכה חווה לראשת ועדת שיפור גזע אשר מנתה שנים-עשר חברים, ובטרם הלך אדם לעולמו, בחרה ועדה זו 1,682 נשים מן הטיפוסים הגבוהים ביותר באורנטיה, ונשים אלה הרו מתוך פלסמת החיים של אדם. למעט 112 ילדים, כל יתר ילדיהם גדלו והגיעו לבגרות, ובאופן זה נהנה העולם מתוספת של 1,570 גברים ונשים נעלים. אף כי האימהות המועמדות האלה נבחרו מקרב כלל השבטים הסובבים, וייצגו את רוב הגזעים המצויים על-פני האדמה, מרביתן נבחרו מן הזנים הגבוהים יותר של הנודים, והן היוו את תחילתו המוקדמת של הגזע האֶנְדִּיטִי רב העוצמה. ילדים אלו נולדו וגודלו בסביבה השבטית של אימותיהם שלהם.

5. מותם של אדם וחווה

מסמך 76

זמן לא רב לאחר כינון הגן השני, אדם וחווה יודעו כהלכה כי החרטה אשר הביעו התקבלה, וכי – אף שנגזר עליהם לשאת את הגורל של יתר בני התמותה של העולם – הם בהחלט יהיו מועמדים להצטרף לשורות השורדים הנמים של אורנטיה. הם האמינו באמונה שלמה בבשורה הזו, על אודות התחייה מן המתים והשיקום, אשר עליה הכריזו המלכי-צדקים באופן כה נוגע ללב. שגיאתם הייתה שגיאה של שיקול דעת, ולא החטא המודע והמכוון של המרד.

כאזרחי ירושם, לא היו ברשותם של אדם וחווה מכוונני מחשבה, ואף לא שכנו בהם מכווננים בעת שפעלו באורנטיה בתקופת הגן הראשון. ואולם, זמן קצר לאחר שהורדו למעמד של בני-תמותה, הם הפכו מודעים לנוכחות חדשה בתוכם והתעוררו להכרה בכך שהמעמד האנושי בצירוף חרטה כנה אפשרה למכווננים לשכון בהם. הייתה זו הידיעה ששוכנים בהם מכווננים אשר שימחה את ליבם של אדם וחווה לאורך שארית חייהם; הם ידעו כי הם נכשלו כבנים חומריים של שטניה, אך הם גם ידעו שהנתיבה לפרדיס עדיין הייתה פתוחה בפניהם כבנים מרקיעים של היקום.

אדם ידע על אודות תחיית המתים של סיום העידן אשר התרחשה בו בזמן עם הגעתו לפלנטה, והוא האמין שהוא זוגתו יהפכו בוודאי חזרה לאישיות בעת הגעת סדר הבנים הבא. הוא לא ידע שמכאל, הריבון של היקום הזה, התעתד להופיע במהרה באורנטיה; הוא ציפה לכך שהבן הבא שיגיע יהיה מסדר אוונאל. ואף-על-פי-כן, אדם וחווה תמיד מצאו נחמה במסר האישי היחידי אשר קיבלו אי-פעם ממכאל, אף כי התקשו להבינו במידת מה. מסר זה כלל, בנוסף לביטויי חברות ונחמה אחרים, את הדברים הבאים: "שקלתי את הנסיבות של כישלונכם, זכרתי את התשוקה אשר בליבכם להיות נאמנים תמיד לרצונו של אבי, ואתם תיקראו מעם חיבוק תנומת המוות בשעה שאבוא לאורנטיה; זאת אם הבנים הכפיים של היקום שלי לא ישלחו לקרוא לכם לפני בוא העת הזאת".

והיה זה בבחינת מסתורין גדול עבור אדם וחווה. הם יכלו להבין כי במסר זה טמונה הבטחה מוסווית לאפשרות שתתרחש תחיית מתים מיוחדת, ואפשרות מעין זו שימחה אותם עד מאוד; ואולם, הם לא הצליחו לתפוש את פשר הרמז שיתכן והם ינוחו עד לעת שבה תתרחש תחיית מתים בהקשר של הופעתו האישית של מיכאל באורנטיה. וכך, תמיד הכריז הזוג מעדן כי במועד כזה או אחר יגיע בן של האל, והם שיתפו עם האהובים עליהם את האמונה הזו, או לכל הפחות את התקווה המיוחדת, על האפשרות שהעולם שבו שגו והצטער עשוי להפוך לעולם שבו יבחר שליט היקום הזה לעשות שימוש כבן מתת של פרדיס. זה נדמה היה טוב מדי מכדי להיות אמיתי, אך אדם אכן השתעשע במחשבה שאורנטיה השסועה עשויה, ככלות הכול, להפוך לעולם בר המזל ביותר בשטניה, למושא הקנאה של הפלנטות בבאדון.

אדם חי במשך 530 שנה; הוא נפטר ממה שניתן להגדיר כזקנה. המנגנון הפיזי שלו פשוט התבלה; תהליך ההתפרקות גבר בהדרגה על תהליך התיקון, והקץ הבלתי-נמנע הגיע. חווה נפטרה תשע-עשרה שנים קודם לכן, בשל לב שנחלש. שניהם נקברו מתחת למרכז מקדש הסגידה האלוהית, אשר נבנה בהתאם לתכניותיהם זמן קצר לאחר סיום בניית החומה של המשבחה. וזהו הינו המקור לנוהג לקבור גברים ונשים אדוקים ומכובדים מתחת לרצפה של מקומות פולחן.

הממשל העל-חומרי של אורנטיה, תחת הכוונתם של המלכי-צדקים, המשיך לפעול, אך נקטע הקשר הפיזי הישיר עם הגזעים האבולוציוניים. למן הימים הרחוקים של הגעת הסגל הגשמי של הנסיר, דרך ימיהם של ואן ואמאדון, ועד להגעתם של אדם וחווה, הוצבו בפלנטה נציגים פיזיים של ממשל היקום. ואולם, עם הכישלון האדמי, הסתיים ממשל זה, אשר השתרע על-פני תקופה בת למעלה מארבע-מאות וחמישים אלף שנה. במישור הרוחני, המשיכו הסייעות המלאכיות ללחום בגבורה, לצד מכוונני המחשבה, למען הצלתו של היחיד; ואולם, עד להגעתו של מאקיוֹנְטָה מלכי-צדק, לא הוצגה תכנית מקיפה המכוונת להגעה לרווחה כלל-עולמית עבור בני התמותה של כדור הארץ; והוא, אשר הגיע בימיו של אברהם, הודות לעוצמתו, לסבלנותו ולסמכותו כבן של האל, הניח את היסודות לרוממות נוספת ולשיקום רוחני של אורנטיה חסרת המזל.

אך מנת חלקה של אורנטיה לא הייתה רק מזל-ביש; פלנטה זו הייתה גם ברת המזל ביותר בכל רחבי היקום המקומי של נבאדון. שומה על בני אורנטיה לראות בכל אלו משום רווח, שכן השגיאות של אבותיהם הקדמונים והטעויות של שליטי העולם הקדומים דחפו את הפלנטה אל מעמקיו של

מסמך 76

בלבול חסר-תקווה – אשר הסתבך אף יותר בשל רוע וחטא – ובדיוק הרקע הזה של אפילה מצא חן ביותר בעיניו של מיכאל מנבאדון, עד כי הוא בחר בעולם זה כזירה אשר בה יחשוף את אישיותו האוהבת של האב אשר בשמיים. אין זאת כי אורנטיה נזקקה לבן בורא על מנת להסדיר את ענייניה; אלא שהרוע והחטא אשר באורנטיה העניקו לבן הבורא רקע ניגודי יותר לשם חשיפת אהבתו, סבלנותו וחסדו של אבי פרדיס, אשר אין דומה להם.

6. הישרדותם של אדם וחווה

אדם וחווה הלכו אל מנוחת המוות מתוך אמונה חזקה בהבטחות אשר קיבלו מן המלכי-צדקים, בכך שיום אחד יקיצו מתנומת המוות על-מנת להמשיך בחייהם בעולמות העליונים, עולמות אשר הינם כה מוכרים להם למן ימי טרם משימתם בגוף החומרי של הגזע הסגול באורנטיה.

הם לא נחו מנוחה ארוכה בשכחה של תנומת חוסר ההכרה של בני התמותה של העולמות. ביום השלישי לאחר מותו של אדם, יומיים לאחר קבורתו המכובדת, הגיעו הוראותיו של לאנאפורג' – אשר אושרו על-ידי הגבוה ביותר המכהן של עדנטיה וכן זכו להסכמת איחוד היומין בסאלווינגטון אשר פעל מטעם מיכאל – והושמו בידיו של גבריאלי, הוראות אשר ציוו על הקראת שמות מיוחדת בעבור השורדים הנכבדים של הכישלון האדמי באורנטיה. ובהתאם לצו זה של תחיית מתים מיוחדת, העשרים-וששה במספר מסדרת אורנטיה, אדם וחווה הפכו מחדש לאישיות והורכבו מחדש באולמות תחיית המתים של העולמות העליונים בשטניה, יחד עם 1,316 מעמיתיהם להתנסות של הגן הראשון. נשמות נאמנות רבות אחרות כבר הועתקו זה מכבר בזמן הגעתו של אדם, אשר נתלווה לה הליך שיפוט של סיום עידן הן בעבור השורדים הנמים והן בעבור בעלי זכות ההרקעה החיים.

אדם וחווה חלפו במהרה דרך עולמות ההרקעה המדורגת עד אשר השיגו אזרחות בירושם, ושוב שבו להיות תושבי הפלנטה אשר ממנה הגיעו, אך כעת כחברים בסדר אחר של האישיות ביקום. הם עזבו את ירושם כאזרחים קבועים – בנים של האל; הם חזרו אליה כאזרחים מרקיעים – בני אנוש. ומיד הם סופחו לשירות אורנטיה בבירת המערכת, ולאחר מכן הוצבו כחברים בין ארבעה-ועשרים היועצים המהווים את גוף הייעוץ והשליטה הנוכחי של אורנטיה.

וכך מגיע לסיומו הסיפור על אודות האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה, סיפור של מבחן, טרגדיה וניצחון; לכל הפחות ניצחון אישי לבן ולבת החומריים שלכם, בעלי הכוונות הטובות אך אשר הלכו שולל, וללא ספק, באחריתם של הדברים, זהו סיפור של ניצחון סופי גם בעבור עולמם ותושביו, אשר טולטלו בשל המרד והוטרדו מידו של הרוע. בסיכומם של הדברים כולם, אדם וחווה תרמו תרומה כבירה לתהליך התפתחות הציוויליזציה המהירה ולקדמה הביולוגית המואצת של המין האנושי. הם הותירו תרבות כבירה על-פני כדור הארץ, ואולם, ציוויליזציה מתקדמת שכזו לא יכלה לשרוד אל מול הדילול המוקדם ושקיעתה-לבסוף של מורשת אדם. אלו הם האנשים אשר עושים את הציוויליזציה; זו אינה הציוויליזציה אשר עושה את האנשים.

[הוצג על-ידי סולוניה, "הקול השרפי אשר בגן".]